

Ingeborg Vinther, formaður í Føroya Arbeðarafelag:

Óli Breckmann kastar við runu eftir flakafólki

Sjálvur hevur hann fleiri almenn störv — speirekur tey, sum hava ótryggastu umstøðurnar

Í eini grein í Dagblaðnum mikudagin leggur Óli Breckmann eftir formanninum í Føroya Arbeðarafelag, Ingeborg Vinther, tí hon í Fiskivinnutáttinum hevur borið fram síni sjónarmið um arbeiði og arbeiðsumstøðurnar á føroyskum flakavirkjum.

— Hvat kennir Óli Breckmann til arbeiðs- og trygdarviðurskiptini á flakavirkjunum? Hann situr fjálgt og gott og hevur als ongantíð vist áhuga fyri, hvussu fólkið strevast, sigur Ingeborg Vinther.

Í greinini skrivur hann, at eingin minningardagur er fyri tey flakavirkislatnu.

— Tað er at halda fólkið fyrri gjøldur. Óli Breckmann hevur sjálvur sitið í samgongu og kundi tá heldur gjørt nakað fyri at fingið Arbeðseftirlitið at virka enn nú at speirikið. Vit hava eingi hagtol fyrri vanlukkur, sum henda á føroysku flakavirkjunum og Landsstýrið hevur noktað Dagpeningaskipinini at upplýsa talið á sjúkradøgum á flakavirkjunum. Men vit vita, at teir eru nógvir.

Menniskjað í aðru røð

— Óli Breckmann veit ikki, hvat hann tosar um. Hann kundi roynt sjálvur

at staðið upp og niður dag út og dag inn á einum flakavirki, í kulda, gjóstri og gangi. At tryggin verður sett í hásetið á flakavirkjunum er heilt burtur við. Tað er ikki so. Hjá flakavirkjunum snýr tað seg fyrst og fremst um vinning. Hvussu menniskjuni hava tað kemur í aðru røð.

Dagblaðið háðar eisini, at ein «lesandi» hevur gjørt kanning av arbeiðsviðurskiptinum á flakavirkjunum.

— Tann lesandi hevur gjørt eitt gott arbeiði í samráð við Føroya Arbeðarafelag. Tað er eitt arbeiði, sum átti at verið gjørt av Arbeðseftirlit-

inum, sum er stovnur undir landinum. Politikarnir áttu at syrgt fyri, at hesin stovnur fekk nóg mikið av peningi og manning, sigur Ingeborg Vinther.

Sjálvur í glashúsi

Óli Breckmann er eisini ímóti, at tað almenna brúkar pengar til arbeiðs-trygd. Harvið ber hann í bótufloka fyri, at tryggin ikki er í lagi, sigur Ingeborg Vinther.

— Hann talar ímóti, at fólkið á flakavirkjunum fær minstuløn. Hann heldur tað vera í lagi, at fólki í hópatali fara heim uttan at fáa eitt oyra, tað upplega er, og einki ar-

Ingeborg Vinther, formaður í Føroya Arbeðarafelag, svarar aftur

beiði er til teirra. Tað er lætt hjá Óla Breckmann at blaka við runu eftir øðrum, samstundis sum hann hevur fleiri almennar mánadarlønir. Hann situr í Løgtinginum, í Fólkatilgivinginum og starvast í Hoydølum.

Hava einki at velja í

Í greinini í Dagblaðnum verður sagt, at arbeiðið á flakavirkjunum ikki er keðiligt og vandafult, sum onnur hava ført fram.

— Uttan mun til hvat Óli Breckmann heldur, so er tað so, at tey fægstu hava hug at fara á flakavirki at arbeiða. Nógva siga, at tey gera tað bara fyri at fáa pengar. Tey taka tað arbeiði, tí einki annað er at fáa. Í nógvum bygðum er einki at velja í. Har er bara eitt arbeiðs-pláss, tað er flakavirkið, sum arbeiðsfólkini sjálv hava verið við til at seta á stovn.

Fólkaflokkurin og skúling

— At Fólkaflokkurin er ímóti at upplýsa arbeiðs-plássid er heldur einki nýtt. Føroya Arbeðarafelag hevur roynt við skeiðum og øðrum tiltøkum at skúla limir sínar. Men politiska undirtøkan hevur verið litil, allar minst er nakar stuðul komin frá Fólkaflokkinum. Og hevði Óli Breckmann fingið sin vilja, varð fólkið hildið heilt úti í myrkrinum.

— Hann sigur, at arbeiðið á flakavirkjunum er líðiligt og gevur fittliga inntøku, og at tað ikki likist verksmiðjuarbeiði í

øðrum londum. Víst hava vit vaktarskipti sum í grannalondunum. Hvat kennir Óli Breckmann til at arbeiða á flakavirki. Er tað sum flakavirkinna í Leirvík ella í øðrum bygðum?

Eingin spurt arbeiðsfólkið

Óli Breckmann skrivur um vatnkanónir, ið flakavirkini skulu hava til at gera arbeiðið hjá reinskerarunum.

— Óli Breckmann hugsar kanska, at fólkið skal sparast burtur av flakavirkjunum, ið tey sjálv hava sett pengar í, heldur enn at gera viðurskiptini hjá teimum betri.

— Viðvíkjandi vatnkanónunum, so hevur eingin spurt Føroya Arbeðarafelag, hvat vit halda. Vit kenna einki til málið, og tí hava vit heldur einki sagt um tað. Men óivað kennir Óli Breckmann meira til tað frá arbeiðsgevarunum, sum hann er í parti við. Sum altíð eru tað arbeiðarnir, ið seinast fáa nakað at vita, sigur Ingeborg Vinther.

— At virkinu eru undirannað er ikki satt. Arbeiðsgevararnir komu við tíðindunum fyrri at rættvisgera, og at vit tí ikki eru kappingarfer. Endamálið er bara, at vit ikki skulu loyva okkum at seta fram krav, sigur Ingeborg Vinther.

randi

Ernst Hansen, formaður í Starvsmannafelagnum:

Nógva starvsfólk tora ikki at klaga um vánalig arbeiðsviðurskipti

— tí tey bera ótta fyri fylgjunum tað kann fáa fyri tey á arbeiðs-plássinum, sigur Ernst Hansen formaður í Starvsmannafelagnum. Vit hava tosað við hann um mál, sum viðvíkja arbeiði hansara sum formaður í einum fakfelag.

Ernst Hansen hevur verið formaður í Starvsmannafelagnum seinastu 11 árini. Hesa tíðina hevur hann lutikið í sáttmálasamráðingum, hann hevur verið við til at loysa trætur og mangt annað, sum ein fakfelagsformaður náttúrliga kemur í samband við.

Vit hava spurt Ernst Hansen, hvussu tað er stadd við viðurskiptinum millum leiðslu og starvsfólk á teimum arbeiðs-plássum, har limir í Starvsmannafelagnum arbeiða.

Vánalig viðurskipti millum leiðslu og starvsfólk

Hann visir á, at tað eru fleiri dømi um stovnar, har viðurskiptini millum leiðslu og starvsfólk eru alt ov vánalig. Sum dømi um hetta nevnr hann telefonverkið. — Eg haldi,

Ernst Hansen: — Fleiri fara at tora at stiga fram við klagum um egnu arbeiðsviðurskipti, nú aftaná hendingarnar á telefonverkinum.

athendingarnar á Telefonverkinum nú í seinastuni eru gott prógv um, hvussu vánalig viðurskiptini kunnu vera millum starvs-

Framhald á síðu 6